

POWIEDZ TO GŁOŚNO!

Jak pomóc dzieciom odnaleźć swój głos, kiedy zaczynają przedszkole.

Terapeuci zajmujący się rozwijaniem mowy i języka u dzieci zauważyli, że coraz więcej dzieci, które wesoło i głośno rozmawiają z najbliższymi, bardzo mało mówi w szkole.

Dlaczego tak się dzieje?

Obecnie rodziny są coraz bardziej zajęte, a dzieci idą coraz wcześniej do przedszkola lub szkoły i mogą nie być jeszcze gotowe na taką rozłąkę, a co się z tym wiąże i na to, żeby mówić poza miejscem, w którym czują się pewnie, czyli poza domem. Od nauczycieli wymaga się, aby pomagali dzieciom w osiągnięciu celów, również tych związanych z mową i integracją w grupie. Niektóre dzieci są szczególnie wrażliwe na taką zmianę i uruchamiają wtedy swój naturalny lęk wobec oczekiwania, które są im stawiane, również jeśli chodzi o umiejętność komunikowania się. Reasumując, każdy z nas jest teraz pod trochę większą presją i nawet, jeśli nie zdajemy sobie z tego sprawy, poprzez nacisk i pośpiech czasem sprawiamy, że dzieciom bardzo trudno jest się odezwać. Wszystko to może negatywnie wpłynąć na ich umiejętność zawiązywania przyjaźni i odnoszenia sukcesów w szkole, a nawet prowadzić do całkowitego zaniku mowy, jeśli zwyczajnie pozostawimy dziecko, żeby „z tego wyrosło”.

Możemy zapobiec temu niepokojącemu zjawisku!

Oczekując **mniej, bardziej** wspieramy nasze dzieci i pozwalamy im odnosić sukcesy i rozwijać swoją pewność siebie na tyle, żeby mogły robić postępy każdego dnia krok po kroku.

- ❖ Rodzice mogą zmniejszyć lęk separacyjny zostawiając dziecku coś swojego, czym mogłoby się zająć, kiedy oni wyjdą. Ponadto rodzic może także przyjść wcześniej po dziecko, dołączyć się do aktywności w klasie i zamienić tę część czasu spędzonego w szkole w pozytywne doświadczenie. Traktuj rodziców jako pomocników w klasie ich dzieci.
- ❖ Pozwól dziecku wskazywać na to, co chce zjeść na obiad lub na obrazki w klasie. Dzieci nie powinny się naciskać na to, żeby mówiły, dopóki nie są na to gotowe.
- ❖ Unikaj aktywności, podczas których każde dziecko musi coś powiedzieć i zastępuj je takimi, w których pytasz, kto **chciałby** coś powiedzieć. Nie czekaj, aż wszystkie po kolei zaborą głos.
- ❖ Jeśli dzieci nie odzywają się spontanicznie podczas zajęć grupowych, pomóż im brać udział w aktywnościach poprzez **robienie** czegoś, a nie mówienie czegoś. Mogą trzymać obrazki, rozdawać karty, pokazywać coś, co przyniosły z domu.
- ❖ Wprowadź więcej aktywności, w których dzieci mówią, wykonują ruchy lub śpiewają **razem**, wtedy jest im łatwiej.
- ❖ Sprawdzenie obecności w dzienniku: pozwól wybrać dzieciom, czy wolą odpowiadać, czy podnosić rękę. Zrób z tej czynności grę, w której nie trzeba nic mówić lub zwyczajnie powtarzaj „Czy _____ jest dzisiaj?” tak, aby za każdym razem cała klasa mogła odpowiedzieć na to pytanie.
- ❖ Poszukaj dzieci, które będą chciały się zaprzyjaźnić z cichymi dziećmi i dołączaj je do zabawy.
- ❖ Szeroko uśmiechaj się i zwracaj szczególną uwagę, jeśli dzieci próbują czegoś nowego. Rób różne rzeczy **z** dziećmi, a nie **za** nie.
- ❖ Komentuj serdecznie i chwal, a nie zadawaj pytania.
- ❖ Znajdź dorosłego, który powoli zaprzyjaźni się z dzieckiem. Zwracaj uwagę na ciche dzieci i zachęcaj je do różnych aktywności – takie dzieci mogą być łatwo przeoczone i czuć się samotne, niechciane lub odczuwać niepokój.
- ❖ Pamiętaj, że ciche dzieci są zwykle zbyt przerażone, żeby coś powiedzieć, jednak czują się całkiem pewnie, jeśli nie muszą nic mówić. Zapewnij je, że to w porządku, jeśli nie czują się jeszcze na siłach, żeby coś powiedzieć. **Macie mnóstwo czasu.**